

Arrest

nr. 120 083 van 4 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat L. LUYTENS en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 13 februari 2013 het Rijk binnen en diende op 14 februari 2013 een asielaanvraag in. Op 26 september 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Guineese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 18 april 1995 te Kissidougou, Guinee. Uw biologische moeder, H. D., stierf wanneer u twee jaar oud was, en u zag uw biologische vader – P. D. – nooit. U werd geadopteerd door de halfzus van uw moeder, Mar. D.. U ging naar de lagere school te Missira in Kissidougou. In het jaar 2009 stierf de man van Mar. D., en ze werd gedwongen te trouwen met een zekere S. D., bij wie jullie gingen wonen te Conakry. U ging te Conakry naar de middelbare school, beëindigde er uw middelbare studies, en behaalde het baccalaureaat in 2010. In oktober 2010 verdween uw adoptiemoeder Mar. D.. Later vernam u van haar oudste zoon dat zijn naam België gevlucht was, hetgeen u stil diende te houden, daar dit niet geweten was, en S. D. haar nog zocht. Wanneer u op 27 september 2011 met de gsm van uw broer aan het bellen was met enkele vrienden, kwam S. D. onverwachts toe, zag dat u aan het bellen was, en benaderde u. U smeet daarop de gsm meteen het toilet in, daar het telefoonnummer van Mar. D. – een buitenlands nummer – in deze gsm stond, en u niet wou dat S. D. dit zag. Omdat u de gsm wegsmeet in het toilet, was S. D. achterdochtig, en verdacht hij u ervan medeplichtig te zijn aan de vlucht van Mar. D.. Nadat S. D. even wegging, kwam hij terug met twee politieagenten, en liet hij u arresteren. Hij zei aan de politieagenten dat ze u moesten slaan tot u zou bekennen waar Mar. D. zich bevond. U werd opgesloten in het politiekantoor te Hamdallaye en u werd er dagelijks geslagen. Op 4 oktober 2011 beseftte u dat u er misschien zou sterven, en besloot u te vertellen waar Mar. D. zich bevond. U vertelde aan de politieagenten dat u wist dat ze zich in België bevond, waarop u vrijgelaten werd. Na uw vrijlating op 4 oktober 2011 ging u bij uw tante wonen, die de andere kinderen van Mar. D. reeds in huis gehaald had. Na een week besloot u opnieuw naar school te gaan, daar u graag iets had om mee bezig te zijn. In dezelfde maand, oktober 2011, kwam S. D., samen met twee politieagenten, u een eerste keer zoeken bij het huis van uw tante. Uw tante vertelde hem dat ze niet wist waar u was, maar S. D. geloofde haar niet. Hij kon u echter niet laten arresteren zolang u zich in het huis van uw tante bevond, daar hij er niet werd binnengelaten. Uw nonkel kwam u meermaals en vaak zoeken bij uw tante, maar uw tante zei telkens dat ze niet wist waar u zich bevond. Wanneer u op 1 december 2012, zoals gewoonlijk naar school ging in de ochtend, werd u bij het buitengaan opgewacht door S. D. en de agenten, en werd u opnieuw gearresteerd en opgesloten in het politiekantoor te Hamdallaye. U zou er dagelijks gemarteld worden, tot Mar. D. terug zou zijn. Tijdens deze tweede detentie werd u ook verkracht door een medegevangene. Uw vriendin Dj. G., met wie u samen schoolliep, had aan haar vader – Mam. Di. – verteld wat er met u gebeurd was, en deze besloot u te helpen. U werd op 15 december 2012 opnieuw vrijgelaten, nadat Mam. Di. tussenkwam. U schuurde daarop in het huis van Mam. Di., die ondertussen uw vlucht uit Guinee voorbereidde. Op 13 februari 2013 verliet u per vliegtuig Guinee, samen met Mam. Di.. U kwam aan in België op 14 februari 2013. U vroeg dezelfde dag asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Alvorens in te gaan op het inhoudelijk aspect van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, geopperde vrees voor vervolging, dient te worden vastgesteld dat u op 14 februari 2013, in het kader van uw asielaanvraag, verklaarde geboren te zijn op 18 april 1995. De Dienst Vreemdelingenzaken uitte op 14 februari 2013 twijfel omtrent uw beweerde leeftijd, waarna een medisch onderzoek uitgevoerd werd op 28 februari 2013, ten einde na te gaan of u al dan niet ouder bent dan 18 jaar. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 21 maart 2013 door de Dienst Voogdij, betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Programmawet van 24 december 2002, gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test met een redelijke wetenschappelijke zekerheid aan dat u op datum van 28 februari 2013 ouder was dan 18 jaar, waarbij 22,8 jaar (of ouder) met een standaarddeviatie van 2,5 jaar een goede schatting is.

Omwille van deze reden kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Immers, u heeft het door u geopperde asielrelaas, niet aannemelijk kunnen maken, en de door u geopperde feiten van vervolging worden derhalve niet geloofwaardig bevonden.

U verklaarde dat u een eerste keer werd gearresteerd op 27 september 2011, nadat S. D. u met behulp van twee politieagenten liet arresteren (zie gehoorverslag CGVS, p. 11, 12 en 18). S. D. zei de agenten dat ze u moesten slaan tot hij van u te weten zou komen waar Mar. D., uw adoptiemoeder, zich bevond. U verklaarde gedurende deze detentie dagelijks geslagen te zijn door de agenten opdat u zou zeggen waar uw adoptiemoeder zich bevindt (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Op 4 oktober, zo verklaarde u, besepte u dat u het er niet lang zou overleven, vreesde u dat u zou sterven, en besloot u te vertellen waar uw adoptiemoeder zich bevindt. Gevraagd of S. D. u zomaar kon laten gevangen nemen, antwoordde u dat het de agenten niet kan schelen en alles doen wat je wilt indien je hen betaalt, en verklaarde u verder dat ze de bevelen van S. opvolgden, en deden wat S. hen zei (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Na uw vrijlating op 4 oktober 2011, ging u bij uw tante – N. Yous. – wonen, en verstopte u zich er voor S. D. (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en 11). U verklaarde verder dat S. D. u vaak kwam zoeken bij uw tante, daar hij uw verklaringen betreffende uw adoptiemoeder – namelijk dat ze naar België vluchtte – niet geloofde, en hij dacht dat u haar had geholpen om weg te gaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 12, 16 en 18). Al vanaf de maand oktober 2011 kwam S. D. u bij uw tante zoeken, dit in bijzijn van de twee zelfde politieagenten die u de eerste maal arresteerden (zie gehoorverslag CGVS, p. 20 en 23). U verklaarde dat S. D. u steeds kwam zoeken bij het huis van uw tante en u opnieuw wou laten arresteren, maar uw tante hem steeds zei dat u zich niet bij haar bevond, en niet wist waar u was (zie gehoorverslag CGVS, p. 10, 16, 21, 23 en 25). U verklaarde verder dat S. D. niet binnen mocht komen bij uw tante, en hij u enkel buiten kon vatten (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd of de politie u toen zocht, antwoordde u dat u wist dat hij u zocht, u daarom niet buiten kwam, ze hem steeds zeiden niet te weten waar u zich bevond, maar dat S. dat niet geloofde (zie gehoorverslag CGVS, p. 21).

U verklaarde eveneens uw middelbare studies beëindigd te hebben, en het baccalaureaat behaald te hebben, in het jaar 2010 (zie gehoorverslag CGVS, p. 8 en 9), maar daarna nog naar school te zijn gegaan daar u niets anders te doen had en zich bezig wilde houden (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd wanneer u terug naar school ging, nadat u een eerste keer gearresteerd werd, en terug vrijgelaten op de vierde oktober 2011, antwoordde u dat u na een week terug naar school begon te gaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd waarom u nog naar school ging, gezien u werd gezocht en u reeds uw studies beëindigd had, alsook uw baccalaureaat behaald, antwoordde u dat uw tante in een bar werkte, u niet alleen thuis wou blijven, u graag bezig bent, en u daarom naar school ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 16) – een verklaring die geenszins overtuigt, gezien uw eerdere verklaring dat S. u zocht, u wou laten arresteren, en hij u enkel buiten kon vatten. Gevraagd of u dan niet besepte dat u mogelijks gevonden zou worden, antwoordde u bevestigend, en voegde u eraan toe dat hij vaak naar u kwam vragen (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Opnieuw gevraagd waarom u dan nog naar school ging, gezien u zich genoodzaakt zag zich te verschuilen, antwoordde u – geenszins overtuigend – dat hij 's morgens toch nooit naar de school zou komen [hetgeen, zo blijkt uit uw verklaringen, uiteindelijk wel gebeurde]. Gevraagd of u dan niet bang was om gearresteerd te worden, antwoordde u dat u binnen bleef en enkel naar school ging, u voor de rest niet buiten kwam, en u niet had gedacht dat hij naar uw school zou komen (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Opnieuw gevraagd waarom u nog naar school ging, gezien u vreesde gearresteerd te worden [alsook gegeven het feit dat u reeds afstudeerde in het jaar 2010], antwoordde u – geenszins blijk gevend van doorleefde ervaringen van iemand die reeds mishandeld werd en voor zijn leven vreesde tijdens een eerste arrestatie, en daarna dient onder te duiken uit vrees voor een nieuwe arrestatie – dat S. D. meestal 's avonds kwam en niet 's morgens, de school altijd 's morgens was, en u zeker was dat hij u niet zou betrappen rond die tijd.

Het dient opgemerkt dat bovenstaande vaststellingen ernstig en fundamenteel afbreuk doen aan het door u geopperde asielrelaas. Immers, dat u – na gedurende een week mishandeld te zijn geworden, voor uw leven gevreesd te hebben, en te hebben moeten onderduiken bij uw tante, waar u nog steeds gezocht werd door 2 politieagenten en S. D. – besloot om terug naar school te gaan – ‘daar u anders niets te doen had, en u zich bezig wilde houden’ – overtuigt helemaal niet, en geeft allerminst blijk van doorleefde ervaringen van een persoon die onrechtmatig gearresteerd werd, mishandeld werd, en moest onderduiken opdat hij niet opnieuw zou worden gearresteerd. Het is immers allerminst onredelijk te verwachten van iemand die gezocht wordt, een arrestatie vreest, en dient onder te duiken, dat deze niet vrijwillig en openlijk naar school zou gaan, louter en alleen omdat het niet leuk was om alleen te blijven op de schuilplek gedurende de dag.

Voorts kunnen nog enkele verklaringen van u opgemerkt worden, die de hierboven vastgestelde ongelooftwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas, verder bevestigen.

Gevraagd hoe Mam. Di. erin slaagde om u vrij te krijgen, antwoordde u dat u denkt dat hij hen betaalde, gezien dat allemaal kan in Guinee (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Gevraagd of u er zeker van bent dat hij de politieagenten omkocht, antwoordde u bevestigend, en verklaarde u verder dat u reeds zo'n dingen hoorde, en zo'n zaken ook voorkomen in het geval van identiteitscontroles. Gevraagd of u Mam. Di. vroeg hoe deze erin slaagde om u vrij te krijgen, antwoordde u evenwel ontkennend. Gevraagd hoe Mam. Di. dan wist welke agenten hij moest aanspreken, en welke agenten hij moest betalen enzo, antwoordde u dat u niet gearresteerd werd door de baas [van het politiekantoor], en voegde u er voorts, veronderstellend, aan toe dat, als je met de baas gaat spreken, je hem kan betalen. Uw onwetendheid betreffende de manier waarop u vrij kwam na uw tweede arrestatie, en het nalaten uwentwege hieromtrent enige vraag te stellen aan Mam. Di., die uw vrijlating geregeld zou hebben, duidt op een dermate desinteresse voor uw eigen problemen en de manier waarop u aan deze wist te ontsnappen, dat er verder afbreuk gedaan wordt aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw asielrelaas. Gevraagd hoe uw tante op de hoogte kwam van uw eerste arrestatie, antwoordde u eveneens het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U verklaarde voorts dat uw tante in een bar werkte, en u daarom naar school ging, daar u anders alleen was in het huis (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Later tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd wat het werk van uw tante was, antwoordde u niet precies te weten wat uw tante als werk deed, en verklaarde u verder dat ze 's morgens ging werken (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd of u dan niet weet waar ze werkte en wat ze als werk deed, antwoordde u ontkennend, en verklaarde u verder te denken dat ze kleren verkoopt in Madina. Voorts verklaarde u dat, wanneer S. D. u kwam zoeken in het huis van uw tante, ze hem steeds zeiden dat u er niet was, hij dit niet geloofde, maar hij daar niet binnengelaten werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 16, 18 en 21). Gevraagd waarom S. D. niet binnen kon gaan in het huis van uw tante, verklaarde u dat hij niet mocht binnenkomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Gevraagd wat hem buiten hield – gegeven uw eerdere verklaringen dat hij u reeds liet arresteren en de agenten alles deden wat S. hen zei – verklaarde u dat het reeds de tweede keer was dat hij u wou arresteren, u niet weet waarom hij niet binnenging, en hij misschien bang was van uw tante. Gevraagd of hij uw tante dan niet liet arresteren, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 21).

Het dient opgemerkt dat deze verklaringen verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas. Immers, u schetst van S. D. het profiel van een strenge moslimman – die u, alsook de andere kinderen van Mar. D. sloeg en dwong om koranles te geven, en die uw adoptiemoeder Mar. D. dwong om een burka te dragen – en u verklaarde dat S. D. u reeds liet arresteren en mishandelen, u vaak kwam zoeken bij het huis van uw tante in het bijzijn van twee politieagenten, en dat deze agenten deden wat S. hen opdroeg. Uw verklaringen, voor de vraag waarom S. D. u niet binnen kwam zoeken, in het huis van uw tante – namelijk dat hij niet binnen mocht gaan in het huis van uw tante, hij nooit een poging ondernam uw tante te laten arresteren, en hij misschien bang was van uw tante – zijn geenszins coherent met het door u geschetste profiel van S. D., en weten dan ook geenszins te overtuigen.

Tot slot dient vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw reisweg naar België, niet geloofwaardig geacht worden

U verklaarde op 13 februari 2013, per vliegtuig met de vliegtuigmaatschappij Brussels Airlines, Guinee verlaten te hebben samen met Mam. Di. die uw reis organiseerde, en op 14 februari 2013 aangekomen te zijn in België, op de luchthaven van Brussel (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). U verklaarde dat uw foto in het paspoort stond waarmee u reisde, maar u niet weet welke naam in het paspoort stond. Gevraagd hoe het komt dat u niet weet welke de naam was die in het paspoort stond waarmee u reisde, antwoordde u dat u het niet gezien heeft, hij u het paspoort niet toonde, en u het ook niet vroeg. Gevraagd of u dan zelf niet uw paspoort moest tonen, in geval van controle, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of u het paspoort niet zelf moest voorleggen bij de grenscontrole, bij aankomst in de luchthaven van Brussel, antwoordde u ontkennend en voegde u eraan toe dat hij [Mam. Di.] het steeds bij zich had en liet afstempelen, en u steeds achter hem liep. Deze verklaringen weten niet te overtuigen. Het is immers een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele

controles van identiteits- en reisdocumenten. Voorts blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier), dat iedere persoon, bij aankomst in de luchthaven Brussel Nationaal, individueel aan een grenscontrole van de identiteitsdocumenten onderworpen wordt. Uw geenszins geloofwaardige verklaringen wat betreft de door u (niet) ondergane grenscontrole van identiteitsdocumenten bij aankomst in België, doen fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de manier waarop u naar België zou zijn gereisd.

Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Guinee, kunnen volgende vaststellingen worden gedaan.

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat. Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie *farde Informatie over de landen*, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", april 2013).

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan het door u geopperde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Wat betreft de door u neergelegde geboorteakte dient het volgende opgemerkt. Gevraagd waar u deze geboorteakte haalt, antwoordde u dat Mam. Di. deze voor u liet maken (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd wat hij moest doen om dit te bekomen, antwoordde u dat u hem uw naam zei en alles vertelde, en uw tante hem vertelde wie uw biologische ouders zijn. Gevraagd waar Mam. Di. ging om dit document te halen, antwoordde u er geen idee van te hebben. De geboorteakte die u voorlegt, bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. Voorts dient vastgesteld dat de op de geboorteakte vermelde geboortedatum – 18 april 1995 – geenszins overeenstemt met de conclusies in het kader van het medisch onderzoek, dat uitgevoerd werd op 28 februari 2013, ten einde uw leeftijd te bepalen – immers, uit dit onderzoek bleek met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat u 22,8 jaar of ouder was op datum van 28 februari 2013, met een standaarddeviatie van 2.5 jaar. Dit aanzienlijk verschil tussen de door u verklaarde, en op de door u neergelegde geboorteakte vermelde, geboortedatum en uw, na medisch onderzoek, wetenschappelijk geschatte leeftijd, doet afbreuk aan de authenticiteitswaarde van de door u neergelegde geboorteakte. De door u neergelegde brief vanwege het Rode Kruis, alsook de door u neergelegde brief vanwege de gemeente Sint-Jans Molenbeek, betreffende de gezinssamenstelling van D. Mar., worden als dusdanig niet in twijfel getrokken, maar bezitten verder geen relevantie in het kader van het door u geopperde asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een leerlingenkaart en een *“uittreksel gehoor Mevrouw D. Mar.”*.

Verweerder voegt bij zijn nota een *“COI Focus” “GUINEE – La situation sécuritaire”*.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Verzoeker voert aan dat hij niet verantwoordelijk is voor eventuele fouten die bij zijn geboorte zouden kunnen gemaakt zijn i.v.m. zijn correcte geboortedatum want die mogelijkheid kan inderdaad bestaan; anderzijds zijn ook de wetenschappelijke testen die in België worden gehanteerd bij twijfel i.v.m. de leeftijd niet 100 % betrouwbaar en zijn ze afhankelijk van een aantal factoren die kunnen fluctueren; het is dus een methode maar ook deze methode is niet onfeilbaar. Hoe dan ook is het zo dat de adoptiemoeder waarover sprake in het dossier, mevrouw Mar. D. *in tempore non suspecto* in haar gehoor sprak over haar adoptiezoon,- huidige verzoeker- en hem toen - in juli 2012 - 16 jaar oud bestempelde (stuk 3); thans is verzoeker ook in het bezit gekomen van zijn leerlingenkaart (4), waarop eveneens de geboortedatum van 18/4/1995 vermeld staat. Verzoeker verwijst naar hetgeen hij hierboven heeft opgemerkt i.v.m. zijn leeftijd; de hier vermelde vaststellingen kunnen daarom niet volstaan om de authenticiteitswaarde van de neergelegde geboorteakte in twijfel te trekken.

3.1.1. Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met de leeftijd zoals vastgesteld op basis van radiologisch onderzoek door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen. Indien verzoeker de wetenschappelijke methode tot vaststelling van zijn leeftijd wenste te betwisten, dan diende hij hiervoor de geëigende beroepsprocedure, namelijk bij de Raad van State, te volgen wat verzoeker heeft nagelaten. Waar verzoeker nu aanvoert *“dat hij niet verantwoordelijk is voor eventuele fouten die bij zijn geboorte zouden kunnen gemaakt zijn ivm zijn correcte geboortedatum want die mogelijkheid kan inderdaad bestaan”*, gaat hij eraan voorbij dat ook de door hem neergelegde leerlingenkaart deze geboortedatum vermeldt, zodat hij zijn eigen documenten betwijfelt. Daarenboven wordt verzoekers leeftijd op 22,8 jaar (standaarddeviatie 2,5 jaar) vastgesteld terwijl hij beweert op dat ogenblik 17 jaar te zijn en kan dit aanzienlijke leeftijdsverschil van 5 jaar niet onopgemerkt zijn bij verzoeker zelf, zijn familie en de lokale administratie (geboorteakte), of de schooladministratie (leerlingenkaart). Dat niemand dit heeft opgemerkt en dit voor het eerst in België werd aangekaart is niet aannemelijk. Immers kan een 11-jarige bezwaarlijk onopgemerkt als leerling van de eerste klas van de lagere school worden ingeschreven. Noch is aannemelijk dat een (stief)moeder met eigen kinderen het leeftijdsverschil van 5 jaar niet heeft opgemerkt of niet weet wanneer hij geboren is. Verzoekers verklaringen over zijn leeftijd zijn manifest verzonnen. Hij kan aldus niet steunen op de datum van de neergelegde geboorteakte gezien deze strijdig is met de in het administratief dossier opgenomen medische bevindingen.

Bovendien is deze geboorteakte niet voorzien van een foto en werd deze gemaakt door Mam. Di., waarbij verzoeker dit niet verder kan toelichten (gehoor p. 24). Aldus kan evenmin enige bewijswaarde aan de leerlingenkaart noch aan de geboorteakte worden gehecht, temeer verzoeker zelf de mogelijkheid van een fout vermeldt. Dat Mar. D. in het door verzoeker bijgevoegde gehoor van 12 juli 2012 verklaart dat zij de zorg draagt over een geadopteerd kind genaamd M.L.D. *“il a 16 ans, il est avec les autres enfants”* (gehoor Mar. D. p. 6) is nog altijd geen bewijs van de beweerde familieband tussen verzoeker en Mar. D., laat staan dat dit een bewijs van verzoekers leeftijd zou zijn. Immers deze bewering berust enkel op een verklaring van Mar. D..

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.3. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.4. Waar verzoeker meent dat *“de bestreden beslissing geen enkele kritiek [geeft] op de aangehaalde vervolgingsfeiten zelf waarop zij zich zou kunnen baseren om de geloofwaardigheid ervan in twijfel te trekken”*, gaat hij voorbij aan het geheel van de motivatie. Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk waarom hij – en niet de tante bij wie de kinderen van Mar. D. verblijven of de vader, de broer (gehoor verzoeker p. 14), de tante en ooms van Mar. D. (zie tevens het door verzoeker aangebrachte gehoor Mar. D. p. 4 en p. 7) – zouden vervolgd zijn door S. temeer S. beweerdelijk wel voldoende macht had om hiertoe de politie in te schakelen. Dat verzoeker opnieuw na een week en gedurende een jaar ongestoord naar school ging en kon gaan, ondergraaft geheel het realiteitsgehalte en de ernst van zijn beweerde vervolging. Waar verzoeker aanvoert dat hij zich *“in relatieve veiligheid gebracht door zich bij zijn tante te installeren maar uiteraard moest hij ook verder aan zijn toekomst denken en had hij ook weinig keuze dan gewoon proberen verder te gaan; verzoeker had ook niets of niemand om op te rekenen en dacht na het doorstaan van de gekende moeilijkheden dat hij in elk geval moest proberen zich verder te redden; zich eindelijk blijven opsluiten in huis was in feite geen realistische optie. Bovendien had hij in eerste instantie toen hij besliste dat hij terug naar school nog niet door dat zijn oom nog niet tevreden was met het antwoord en hem terug zocht; hij kon anderzijds ook niet weten dat het hem nog slechter zou vergaan nav zijn tweede detentie... Hij was weliswaar voorzichtig en probeerde een zekere prognose te maken van hoe en wanneer hij S. D. (...) kon ontlopen maar dit kon hem inderdaad niet vrijwaren van zijn tweede arrestatie...”*, gaat hij eraan voorbij dat dergelijke verschoningen geenszins kunnen gelden wanneer iemand werkelijk vreest voor zijn fysieke of psychische integriteit of zelfs zijn leven, te meer verzoeker reeds na een week reeds buiten kwam en dan nog om naar school te gaan, wat geen levensnoodzakelijke bezigheid is. Indien daarenboven het oogmerk van deze detenties was om te weten waar Mar. D. zich bevond, dan is geenszins aannemelijk dat S. niet bij de tante zou zijn binnengevallen. Dat dit *“zal wellicht ook met respect voor haar huis te maken hebben”*, vermag niet te overtuigen gezien het voorgehouden profiel van S. en de voorgehouden zwaarwichtigheid van de

vervolgning. Dat het *“een teken van discretie en respect dat de jongere geen uitleg zou vragen aan een persoon die hem al hulp bood, hetgeen op zich dermate royaal was dat het zeker ongepast zou zijn om hem nog om uitleg te vragen”* is evenmin aanvaardbaar wanneer het gaat over het vrijkomen uit een tweede detentie en zeker wat betreft de professionele bezigheden van de tante, temeer dit ook zaken zijn waarvan verwacht kan worden dat de betrokkenen hier zelf uitleg over verschaffen en het niet realistisch is dat men niet weet welke job de persoon uitoefent bij wie men onderdak heeft gekregen. Overigens geeft verzoeker evenmin een verklaring voor de andere door de commissaris-generaal terecht vastgestelde onwetendheden en desinteresse. Verzoekers verhaal komt gefabriceerd over.

Daar waar verzoeker nog meent *“dat er toch wel enige relevantie schuilt in het feit dat hij in België samenwoont met zijn verklaarde adoptiemoeder, daarbij wel wetende dat deze vrouw, de genoemde Mar. D. gevlucht is voor S. Diallo en erkend werd als vluchteling”*, merkt de Raad op dat verzoeker vooreerst hun beweerde familieband niet met officiële documenten geadstrueerd heeft, waardoor deze niet vaststaand is, zelfs niet indien zowel verzoeker als Mar. D. dezelfde tante N. Y. noemen in hun respectieve gehoren. Immers kan worden opgemerkt dat verzoeker melding maakt van een oudere broer van Mar. D., genaamd E. H. (gehoor verzoeker p. 11), terwijl Mar. D. tegenstrijdig verklaarde geen broers te hebben (gehoor Mar. D. p. 4). Evenmin kan de Raad vaststellen dat dezelfde asielfactoren aan de basis liggen van het asielrelaas van Mar. D.. Integendeel verzoeker haalt feiten aan die, beweerdelijk weliswaar naar aanleiding van haar vlucht, doch nadien en individueel hebben plaatsgevonden.

3.5. Verzoeker brengt geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkningen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekers verweer *“het is wellicht zo dat hij als minderjarige reisde en daarom is het helemaal niet uitgesloten dat zijn “ouder” of “begeleider” zijn paspoort kon tonen”* overtuigt gezien de medische vaststellingen omtrent zijn leeftijd en de aan het administratief dossier toegevoegde informatie waaruit blijkt dat minderjarigen aan een specifiek en individueel onderzoek worden onderworpen. Verzoeker weerlegt dan ook niet de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.7. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag en de elementen van het administratief dossier, zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Guinee een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.8. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK